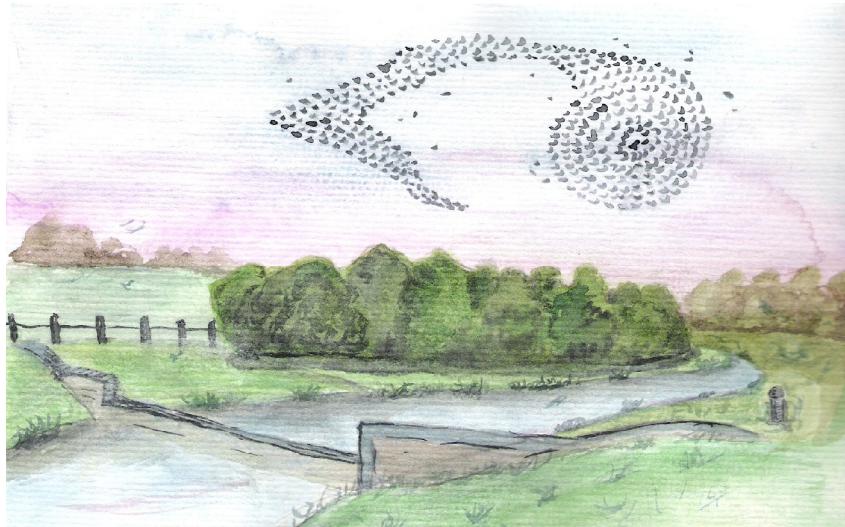

SPREEUWEN

Het is een prachtige avond en de zonsondergang maakt het levende schilderij af. Zittend op de dijk zie ik hoe de weerspiegeling de beek paarsrood en oranje kleurt. Even is het helemaal stil, zelfs de hond zit stil naast me, de natuur schijnt te wachten. Plotseling zoeft er iets en is de lucht gevuld met een wervelende zwarte wolk. Terwijl verschillende vogels hun avondliedje laten horen, wordt er voor mij een ballet opgevoerd. De wolk danst van de ene kant naar de andere, van boven naar beneden, terwijl er van binnenuit nieuwe wendingen en wervelingen ontstaan.

Net als ik denk: "Nu raakt hij de bomen", laat een onzichtbare choreograaf de groep zich splitsen en met twee cirkelende bewegingen ontstaan twee groepen, die al spinnend en draaiend omhoog stijgen om zich vanaf het hoogste punt als eenheid naar beneden te storten. Ademloos kijk ik een poosje toe. Het decor van de gekleurde zonsondergang is perfect, het geluid is welluidend en het gezelschap aangenaam, wat wil een mens nog meer?

De voorstelling verveelt geen minuut. Soms is in de wolk ieder individu te zien, soms is het een grote massale vleugelslag. Al die kleine zwarte lijfjes gehoorzamen een onzichtbare leider. Hoe ik ook spoor en ieder individu met de ogen probeer te volgen, het is niet vast te stellen door wie of wat de richting en de snelheid bepaald wordt. Ze lijken aan touwtjes door de lucht te dansen.

Wat zijn mensen dan lompe figuren. Een groep van twaalf op muziek dansende mensen kan slechts na heel veel oefening een beweging gelijktijdig uitvoeren. En deze duizenden spreeuwen voeren steeds weer nieuwe bewegingen uit, perfect op hetzelfde moment en steeds weer ontstaan er andere en prachtiger patronen. Maar niet alleen de patronen wisselen, ook de snelheid is voortdurend anders. Na een angstwekkend snelle daling lijkt de hele groep ineens stil te hangen boven de beek, om dan weer als een wezen in een nieuwe cirkeling de snelheid weer op te bouwen.

Het is ondoenlijk om een enkele spreeuw met de ogen te volgen. En toch botst er niet een tegen een ander op. Elk van die duizenden spreeuwen kent zijn plaats en elke vogel lijkt even belangrijk in het geheel. Ieders lichaamsruimte wordt gerespecteerd en ieder vult zijn plekje.

Dan valt even plotseling als de voorstelling begon het doek. De groep valt uiteen in een kwetterende menigte. Met veel kabaal storten ze zich op de bomen op de andere oever, de toppen zien even zwart van de ruziënde spreeuwenlijven en dan is het weer even plotseling stil. De gewone geluiden nemen hun plaats weer in. De nachtegaal en de koekoek zijn te horen en vanuit de beek komt een schor gekwaak. Een zwerm muggen danst boven de oever en plotseling schiet er een vleermuis

langs me heen. De zon gaat onder en de volgende groep artiesten betreedt het podium.

Het wordt kil en ik ga met tegenzin richting huis. Op de brug staat een hondenbezitter een sigaret te roken. Zijn hond loopt op de beekoever en volgt een spannend geurspoor. Nog nagenietend groet ik de man. "Ja, ook goeieavond, niet veel te beleven hè op dit uur van de avond? Kom op beest, we gaan terug, er is daar toch niets te zien."

